

Arrest

nr. 199 836 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2017 dient verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van een Belgische onderdaan.

Op 31 augustus 2017 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.03.2017 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- Resultaatrekening 2015 en 2016

- Resultaatrekening 2017 (voorlopige toestand)

Deze gegevens hebben betrekking op de inkomsten van de firma van de referentiepersoon, deze zeggen niks over de huidige netto-inkomsten van de referentiepersoon zelf. Verder dient er opgemerkt te worden dat er uit deze documenten geen ondernemingsnummer valt af te leiden. Bijgevolg kan er niet geverifieerd worden over welke firma/onderneming het juist gaat en/of betrokkene wel degelijk eigenaar van deze zaak is. De resultaatrekeningen werden immers in een word-document opgemaakt waardoor er niet met zekerheid kan besloten worden dat deze informatie correct is. Deze documenten worden dan ook beschouwd als verklaringen op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Bijkomende stukken zijn noodzakelijk om er voldoende bewijswaarde aan toe te kennen.. Het komt toe aan betrokkene en de referentiepersoon de voorgelegde stukken te onderbouwen met officiële en verifieerbare documenten.

Op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending artikel 40ter par, 2 lid 2 1° en artikel 42 Vw in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing is gemotiveerd op basis van artikel 40 ter par. 2 1° dat stelt: (...). Verzoeker heeft, om aan te tonen dat zijn Belgische partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, stukken voorgelegd. De Belgische partner heeft zijn resultaatrekening 2015 en 2016 en de resultaatrekening 2017 (voorlopige toestand) overgemaakt aan verwerende partij. Verwerende partij stelt: Deze gegevens hebben betrekking op de inkomsten van de firma van de referentiepersoon, deze zeggen niks over de huidige netto-inkomsten van de referentiepersoon zelf. Verder dient er opgemerkt te worden dat er uit deze documenten geen ondernemingsnummer valt af te leiden. Bijgevolg kan er niet

geverifieerd worden over welke firma/onderneming het juist gaat en/of betrokkene wel degelijk eigenaar van deze zaak is. De resultatenrekeningen werden immers in een word-document opgemaakt waardoor er niet met zekerheid kan besloten worden dat deze informatie correct is. Deze documenten worden dan ook beschouwd als verklaringen op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto- inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker zal aantonen dat het feitelijk motief geen deugdelijk motief is. De Belgische referentiepersoon is zelfstandige en heeft een goed draaiende traiteur en restaurant bedrijf waarmee hij in het onderhoud van zichzelf en zijn partner voorziet. Dat de Belgische referentiepersoon in het onderhoud van zijn partners voorziet en kan voorzien staat als een paal boven water. Een blik op het administratief dossier van verzoeker toont onmiddellijk aan dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon een samenwoning kunnen bewijzen van minstens 4 jaar zonder dat de Belgische referentiepersoon zich ook maar 1 maal gewend heeft tot het openbaar bijstandsstelsel of ook maar 1 frank heeft genoten uit het sociaal zekerheidssstelsel. Dit feit duidt er onmiddellijk op dat de Belgische referentiepersoon over voldoende middelen beschikt. Het motief dat er geen ondernemingsnummer werd geplaatst op de resultatenrekeningen doet hier niks van af. Immers op basis van artikel 42 lid 2 Vw dat stelt: De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Dat het ondernemingsnummer ontbreekt op de het document om te stellen Bijgevolg kan er niet geverifieerd worden over welke firma/onderneming het juist gaat en/of betrokkene wel degelijk eigenaar van deze zaak is houdt geen steek. Enkele muisklikken op 'google' onder het trefwoord 'ondernemingsnummer public search' en men komt uit op stuk 2. Het betreft een afprint van de overheidssite van met ministerie van economie. Aldaar komt tot uiting dat de maatschappelijke naam van de firma van verzoeker: Van Loven Stijn (de Belgische referentiepersoon) is en dat het ondernemingsnummer het nummer kent: 0562.764.504. Dient verwerende partij conform artikel 42 par. 1 lid 2 Vw niet rekening houden met alle stukken en kan zijn op basis van dit artikel alle inlichtingen inwinnen zowel bij verzoeker als bij alle Belgische overheden? Mocht verwerende partij bij het opmaken van de beslissing een zorgvuldige analyse gemaakt hebben, zou zij zelf bij de overheidssite 'ondernemingsnummer' stuk 2 gezien hebben zodat het duidelijk is de Belgische referentiepersoon wel degelijk eigenaar is van zijn eenmanspersoonszaak. Door het onzorgvuldig handelen wegens niet zelf tot een kleine opzoeking overgaan op het internet of aan verzoeker zelf vragen welke het ondernemingsnummer is, is verwerende partij tot dit ondeugdelijk motief gekomen. Mocht zij deze inlichtingen opgevraagd hebben bij verzoeker of zelf enkele muisklikken hebben verricht op het internet had met gemakkelijk kunnen zien dat de Belgische referentiepersoon wel degelijk koopman is en dat de zelfstandige onderneming wel degelijk zij onderneming is. Hierdoor vervalt het motief die de beslissing schraagt. Dit komt overduidelijk door niet naleving van artikel 42 par. 2 lid 2 Vw en dus door het onzorgvuldig handelen. De beslissing gaat verder en stelt: de resultaatrekening werden immers in een word-document opgemaakt waardoor niet met zekerheid kan besloten worden dat deze info correct is. Deze documenten worden dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen. Ook dit motief is niet deugdelijk te noemen en opnieuw ingegeven door onzorgvuldig handelen van verwerende partij. Verzoeker heeft in het bovenstaand punt aangetoond dat het ondernemingsnummer gemakkelijk te vinden is van iedere Belgische onderneming op het internet. Zoals hierboven gezegd, kon verwerende partij, zonder veel moeite het ondernemingsnummer achterhalen. Als verwerende partij deze moeite van enkele muisklikken op hun computer had gedaan, had verwerende partij kennis van het ondernemingsnummer en kan verwerende partij bij iedere Belgische overheid (en dus bij het ministerie van financiën) nagaan of de resultaatrekening van 2016 inderdaad correct waren. Dus stellen dat dit een verklaring op eer zou zijn, strookt niet met de feitelikheden. Deze worddocumenten waarin verzoeker stelt dat hij een nettowinst had van 30.843,64 Euro per jaar in 2016 kan gemakkelijk nagegaan worden bij het ministerie van financiën. Het zelfde geldt voor de resultaatrekening van 2017. Het document stelt effectief: overeenstemming met de aangiften BTW. Derhalve diende verwerende partij, indien zij zorgvuldig zou handelen en gebruikt maken van het middel aangereikt in artikel 42 par. 2 lid 2 Vw kon zij bij de BTW administratie nagaan of deze getallen minstens tot het eerste kwartaal inderdaad correct waren of niet. Derhalve komt hier tot uiting dat de stukken, zijnde de resultaatrekening helemaal niet beschouwd dienen te worden als een verklaring op eer. Deze zijn gemakkelijk verifieerbaar of deze in overeenstemming zijn met enerzijds de aangifte bij de persoonsbelasting en bij de BTW administratie. Het motief: Op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon de beslissing niet schragen. De vereisten van deugdelijke motieven

houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Verzoeker heeft aangetoond dat verwerende partij wel degelijk zicht heeft op basis van de voorgelegde documenten om het huidig netto-inkomen van de Belgische referentiepersoon na te gaan. Hierdoor kan het motief de beslissing in rechte niet schragen en dient de beslissing op basis van de motiveringsplicht te worden vernietigd. Tevens heeft verzoeker aangetoond dat de verwerende partij niet op een zorgvuldige wijze heeft gehandeld door rekening té houden met alle elementen en de mogelijkheid die artikel 42 par. 1 lid 2 Vw hem biedt teneinde de waarachtigheid van de stukken te verifiëren. Derhalve is wel voldaan aan de voorwaarde voorzien in artikel 40 ter en dit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd door de RVV.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet:

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2 van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid 1°, moeten bewijzen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.
2° beschikt over voldoende huisvesting (...)."*

Als bewijs van de bestaansmiddelen legde verzoeker de volgende bewijzen voor:

- Resultatenrekening 2015 en 2016;
- Resultaatrekening 2017 (voorlopige toestand).

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met beide documenten rekening werd gehouden en dat er wordt besloten dat op basis van de voorgelegde documenten het bestuur geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon en dat er dus niet kan worden beoordeeld of die referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwaamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. De Raad wijst er op dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is verder onderzoek te doen naar de meest elementaire gegevens zoals een ondernemingsnummer, waarbij volgens verzoeker *"Enkele muisklikken op 'google' onder het trefwoord 'ondernemingsnummer public search' volstaan.*

Artikel 42, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."*

In de bestreden beslissing komt de gemachtigde tot het besluit dat hij op basis van de voorgelegde documenten geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon; Er wordt immers niet besloten dat de bestaansmiddelen een ontoereikend karakter hebben. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat artikel 42, §2 van de vreemdelingenwet is geschonden.

Aangezien de gemachtigde besluit dat het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon niet wordt aangetoond met de voorgelegde documenten, is de vaststelling dat voornoemde documenten worden beschouwd als verklaringen op eer, een overtollig motief.

Verzoeker beperkt zijn kritiek tot de stelling dat het bestuur een onderzoek had moeten voeren naar het ondernemingsnummer, waarvan hij erkent dat dit niet vermeld stond op de door hem overgemaakte stukken, maar weerlegt hiermee niet de vaststelling dat er geen zicht is op de netto-inkomsten.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing, die overigens geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, artikel 8 EVRM schendt.

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC